

§ 226.

Dommerne raadslaae derefter om Dommen. Forsaavidt de dertil finde Anledning, kunne de trække sig tilbage til deres Forsamlingsværelse for nærmere at overveie Sagen og tage Beslutning.

Nævningernes Erklæring er Grundlaget for Dommen.

Hvis imidlertid de Handlinger, som Nævningerne have erklæret at være den Anklagede overbeviste, ikke falde ind under noget Straffebud, vil han være at frifinde.

Findes den Anklagede skyldig til Straf, ikkendes denne, naanset at Sagen maatte henhøre under Underrettens Afgjørelse, jfr. § 159.

Naar Straf idømmes, blive Erstatningskrav, naar derom af den Forurettede er nedlagt Paastand og de fornødne Dplysninger til at bestemme sammes Omfang ere tilveiebragte under Forhandlingerne, at afgjøre ved Dommen; i modsat Fald forbeholdes de Afgjørelse under en særlig Sag. Der skal ved Dommen fastsættes det Fornødne om Omkostningernes Udbetalelse.

Dommen affiges enten mundtligt og dikteres da til Tingbogen, eller ogsaa maa den foreligge nedskreven og oplæses da lydeligt af Formanden. Den skal i Henhold til Nævningernes Udsagn, men uden at Spørgsmaalene til disse og de derpaa afgivne Svar optages i samme, korteligt angive de Grunde, hvorpaa Domsslutningen bygges og navnlig de Lovbestemmelser, hvorefter Straf paalægges.

Retten kan udsætte Dommens Afgjelse en kort Tid, men i intet Tilfælde udover Retsfamlings Slutning. Dommen affiges da i et offentligt Retsmøde, ved hvilket den Anklagede, hvis han er fængslet, vil være at freinstille.

§ 227.

Dommen bliver ved Formandens Foranstaltning snarest muligt paa sædvanlig Maade at forkynde for Overanlageren samt for den Anklagede, naar Straf er ham idømt, og ved Forkyndelsen meddeles der hver især en af Retsfriveren bekræftet Udskrift af Dommen, hvorhos

det, naar Dommen af Anklagede kan indbringes for Høiesteret, bethydes ham, inden hvilken Frist dette maa skee.

Er Domfældte under 18 Aar, bliver Dommen paa lige Maade at forkynde for hans Bærg.

Er den Anklagede idømt Livsstraf, tilkænder gives det ham ved Dommens Forkyndelse, at Sagen vil blive indstævnet for Høiesteret og der foretagen, uden at videre Kald eller Bærfel kan ventes.

§ 228.

Er Nogen ved en Nævningerets Dom ifunden Livsstraf, har Retten at erklære sig over, hvornidt der findes Grund til at anbefale den Domfældte til Benaadning, hvilken Erklæring bliver at indsende med Sagens Akter til Høiesteret.

§ 229.

De til Nævningerne stillede Spørgsmaal og de paa disse afgivne Svar tilføres Tingbogen, hvori ligeledes den affagte Dom og Grundene for samme indføres. Tingbogen underskrives ved hvert Retsmødes Slutning af Rettens Formand.

Kapitel 6.

Om Beviset i Straffesager.

§ 230.

For alt det, som nødvendigt hører med til den i Anklagebeslutningen betegnede Forbrydelses Begreb, skal der føres Bevis. Det samme finder Anvendelse, forsaavidt der i Henhold til § 205 stilles Spørgsmaal, hvorved der afviges fra Anklagebeslutningen. Mangler der aldeles Bevis for en nødvendig Bestanddel af Forbrydelsen, bliver Sagen ikke at forelægge Nævningerne, men den Anklagede frifindes, medmindre det, hvorfor Bevis er tilveiebragt, i og for sig udgjør en særegen Forbrydelse, for hvilken den Anklagede kan fældes efter Forstrifterne i § 216.